

На коју страну?

Пише: Марко Радовановић
субота, 28 април 2012 16:02

Уколико сте у међувремену стекли утисак да вас разни активисти прогањају са различитих страна са „јединственим“ и „спасоносним“ опцијама за бољитак државе и нације, вероватно сте нажалост само грађанин Србије коме стварност све више изгледа као нека уобразиља особе која пати од акутног облика параноје. Једноставно, активисти нас прогањају и од њих нема сигурног места ни у једном медију, али ни на јавним местима. Ко су, међутим, ти исти страначки активисти данас?

У једном приватном разговору сам сазнао да је и даље у Србији најсигурнији начин да се дође до доброг и сигурног посла партијски активизам. Оно што ме је мало изненадило је кад сам сазнао која партија је тренутно „најсигурнија“ за такву врсту „уговора“ (наравно, овде нећу написати о којој је партији реч, али је довољно рећи да спада у ред оних које су досад освајале тек пар процената изнад цензуса). Чак сам чуо и шта је каснија цена таквог запослења – десет процената од плате се на унапред договорен период одваја за странку. Дакле, ти људи који нам тренутно не дају мира на улици а нуде нам свеже штампане летке, оловке, блокчиће и сл., можда само у сопственом незнању данашње српске стварности желе да себи обезбеде бољу будућност, не размишљајући превише о томе шта та политичка опција доноси земљи на општем плану. Стиче се утисак да један део младих у Србији данас све мање пажње обраћа на неке ствари попут политичког програма (мада, истина, свако може да каже да се слаже са програмом било које странке, јер су сви они, обично, комбинација мртвих слова на папиру и спискова лепих жеља), квалитета кадрова самих странака, њиховог личног угледа и наступа у јавности и сличним стварима. Напротив, тај део младих данас више пажње посвећује шанси да се нека странка нађе у власти (не нужно државној, будући да су и радна места у локалним органима такође пожељна), чиме би они сами дошли до веће шансе да се негде, народски речено, „увале“. Стога, појмови попут „друштвене одговорности“, „општег добра“ и слични, све више звуче као неки филозофски идеали који постоје у теорији, али који се у стварности не могу остварити.

Две ствари се дају закључити из тога; прво - постајемо нација која изборе гледа као на кладионицу (по систему – ако овога пута будем уз победнике, ето мени релативно пристојног живота неко време, јер ће ми наћи посао), и друго, што је много битније – стварамо систем који ће једног дана морати сам од себе да се уруши (и то по добро познатом правилу, да што се један систем више вештачки одржава, то његов пад бива разорнији по све на који исти систем утиче). До урушавања ће пре или касније морати да дође, јер огроман број младих данас жели да постане део бирократског и/или безбедоносног апарата државе, а власт се труди да те апетите испуни стварањем свакаквих државних органа и агенција која наша одавно посрнула привреда све теже може да издржи.

Нажалост, људи са власти и њихови разноврзни спонзори нису на прави начин извукли поуке из неких догађаја које су за време сада одлазеће владе потресле престоницу, као што су били немири који су се десили приликом протеста против проглашења независности Косова 2008. године, као и својеврсном наставку тих догађаја приликом одржавања „Параде поноса“ 2010. године. Оно што је заједничко за оба догађаја, јесте што су они суштински били социјалног, а не екстремно-националистичког карактера, као што је тада већина медија желела да прикаже. То није нарочито тешко доказати, потребно је само погледати из каквих породица су потекли момци који су хапшени тих дана, и апсолутно сам уверен да бисмо међу њима видели највише оних којима су родитељи били тзв. „губитници транзиције“ , а врло је вероватно да су многи од њих били и разни губитници „југословенског самоуправног система“, као и губитници деведесетих (читај - избегли и расељени са разних простора бивше СФРЈ).

Дакле, имамо ситуацију у којој се млади у Србији поларизују по политичкој линији, која у све већој мери постаје сродна са њиховим социјалним статусом, што би могло да доведе до огромних проблема у будућности, у односу на које би нам сцене са обода „Параде поноса“, на пример, изгледале тек као слаб поветарац. Помало постаје застрашујуће то што поменуто политичко поларизовање постаје и физичко, јер се да приметити како гласачко тело у Београду, од патриотско-националистичког на периферији, постаје све више демократско-либерално како идете ка центру града.

Због ових разлога је битно за сваког од нас да макар покуша да се ишчупа из те страначко-социјалне приче и уложи додатни напор да ствари сагледа са становишта вредности које се полако заборављају (попут поменутих појмова општег добра, друштвене одговорности, истинског патриотизма и сличних), јер ћемо тиме моћи да предупредимо или макар ублажимо будући колапс до којег ће готово сасвим сигурно доћи уколико ствари наставе да се развијају у правцу који је тренутно доминантан.

На коју страну?

Пише: Марко Радовановић
субота, 28 април 2012 16:02

Како изгледа домаћа политичка понуда на предстојећим изборима, тема је којом су се бавили други аутори и ту се нема много шта придодати, тако да ћу на крају само приметити да управо из разлога неслагања са описаном појавом страначког запошљавања и стварања својеврсног друштвеног уређења које почиње да подсећа на индијске касте, на предстојећим изборима би требало да се гласа за потпуно нове људе који до сада нису били ни у једној власти, јер постоји макар минимална шанса да се можда ради о особама којима програми нису мртва слова на папиру и који су у својим намерама искрени, а евентуални добар резултат тих опција би послао поруку свима да је време партијског запошљавања и својеврсног социјалног раслојавања становништва који га прати, вероватно на измаку. А таквих политичких опција, без обзира на њихове евентуалне мане, овога пута - има.